

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2023 r. wnioskodawczyni A. K. wystąpiła z wnioskiem o zobowiązanie uczestnika M. K. do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania położonego w N. przy ul. (...), gmina K. oraz zakazanie uczestnikowi zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia na odległość mniejsza niż 100 m.

W uzasadnieniu wniosku powołała się na treść art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, podnosząc iż wspólne zamieszkiwanie z uczestnikiem nie jest możliwe ze względu na jego postawę – znęcanie się psychiczne i fizyczne nad wnioskodawczynią. Równocześnie wskazała, iż tymczasowo przebywa na terenie W., jednak jej każdorazowy przyjazd do domu, kończy się interwencjami Policji ze względu na zachowanie uczestnika. Nadto rodzina objęta jest procedurą Niebieskiej Karty. /wniosek – k. 4-12/

Uczestnik M. K. nie uznał wniosku, wnosząc o jego oddalenie w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie wskazał, iż wnioskodawczyni od ok. 20 lat przebywa za granicą w celach zarobkowych w charakterze opiekunki osób starszych. Jej powroty do kraju ograniczają się do krótkich pobyków od 2 do 3 razy w ciągu roku – z okazji świąt oraz do sporadycznych wizyt w okresie wakacyjnym. Przez pozostałą część roku przebywa we W. w celach zarobkowych, nie utrzymując kontaktu. Argumentując wskazał, iż pobyty wnioskodawczyni we wskazanych okresach nie przebiegały w sposób zgodny pomiędzy małżonkami, jednak zachowania uczestnika nie były nacechowane chęcią „dokuczenia”, czy też zamiarem spowodowania krzywdy fizycznej, nadto nie charakteryzowały się dominacją, intensywnością, bądź uporczywością z jego strony. Zazwyczaj były inicjowane przez wnioskodawczynię, a ich przyczyną było wystąpienie przez uczestnika z pozwem o rozwód z orzeczeniem o winie wnioskodawczyni, z uwagi na fakt, że od kilku lat pozostaje w związku z nowym partnerem / odpowiedź na wniosek – k. 29-30/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. i M. K. są małżeństwem począwszy od(...). /okoliczność bezsporna/.

Z tego związku małżeńskiego mają dwóch dorosłych synów: P. K. i K. K. (1), którzy zamieszkują wspólnie z ojcem M. K. i narzeczoną P. O. Ł., w N. przy ul. (...). O. Ł. (1) zamieszkuje na przedmiotowej nieruchomości od około 3 lat / okoliczność bezsporna/

A. K. od blisko 20 lat mieszka i pracuje we W., w charakterze opiekunki osób starszych. Do domu w N. przyjeżdża około 3 razy w roku – głównie z okazji Ś. Wielkanocnych i Bożego Narodzenia oraz w okresie wakacyjnym. Każdy z jej pobyków trwa od 2 tygodni do około miesiąca. /zeznania świadków: K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126, A. P. – k. 126, zeznania wnioskodawczyni – k. 37-38, zeznania uczestnika – k. 38-38v /.

Od 2013 r. A. K. pozostaje w nieformalnym związku z nowym partnerem – D. M. i od tego też czasu jej przyjazdy do Polski są rzadsze. W grudniu 2022r. i kwietniu 2023 r. na nieruchomość położoną w N. przy ul. (...), przyjechała razem ze swoim nowym partnerem – D. M.. /zeznania świadków: K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126/.

W trakcie pobyków w Polsce A. K. korzysta z pokoju i łazienki znajdujących się na piętrze budynku mieszkalnego posadowionego na nieruchomości położonej w N. przy ul. (...) oraz z kuchni urządzonej przez nią i młodszego syna P. K. około 2021 r., w podpiwniczeniu budynku. M. K. korzysta zaś z pomieszczeń znajdujących się na parterze budynku mieszkalnego tj. kuchni, łazienki, salonu i sypialni. Z kuchni na parterze korzysta również starszy syn stron – K. K. (1). Opłaty związane z przedmiotową nieruchomością są w całości regulowane przez M. K.. Zarówno A. K., jak i synowie stron: P. i K. K. (1), nie partycypują w kosztach utrzymania nieruchomości w tym kosztach opłat eksploatacyjnych i

kosztach zakupu opału. /zeznania świadków K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126, zeznania wnioskodawczyni – k. 37-38, zeznania uczestnika – k. 38-38v/.

Pomiędzy A. K. a M. K. istnieje silny konflikt, związany z rozpadem ich małżeństwa. Z tego powodu w trakcie pobytów A. K. w Polsce, pomiędzy w/w dochodzi do sprzeczek. /zeznania świadków K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126, A. P. – k. 126/.

W okresie od czerwca 2022 r. do 31 grudnia 2022 r. na nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), nie było żadnych interwencji Policji /informacja KPP w K. – k. 131, k. 94/.

W dniu (...) doszło do utarczki słownej pomiędzy A. K. a A. P. (2) – sąsiadem stron, który w tym czasie przebywał w domu stron z wizytą u M. K., znajdując się pod wpływem alkoholu. Przyczyną tego stanu rzeczy było zwrócenie uwagi A. P. (2) przez A. K., by ten zdjął buty wchodząc do mieszkania. W wyniku eskalacji kłótni pomiędzy A. K. a A. P. (2) doszło do przepychanki, której powodem był rzekomo zabrany A. P. (2) przez A. K. telefon, którym nagrywał on przedmiotowe zdarzenie. W wyniku powyższego znajdujący się po wpływie alkoholu A. P. (2) przewrócił się na A. K., a ta upadła na podłogę uderzając lewą stroną ciała o stojącą w korytarzu pustą butlę gazową. W trakcie jednej z nich - z udziałem A. P. (2) - sąsiada M. K., w dniu(...) r. – na skutek zgłoszenia dokonanego przez A. K., interweniowała Policja. W jej wyniku M. K. został zatrzymany i osadzony w (...) K.. Po interwencji A. K. została objęta procedurą Niebieskiej Karty. / pismo z dn. 6.07.2023 r. – k. 25, notatka urzędowa Policji – k. 45, zeznania świadków K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126, A. P. – k. 126, protokoły oględzin zapisu nagrania CD w sprawie Ds. 462/2023 – k. 80-84/.

W dniu (...) r. A. K. złożyła zawiadomienie o popełnieniu przez M. K. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., wskazując iż jej mąż począwszy od 1 lipca 2022 r. znęca się nad nią psychicznie i fizycznie. Znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynając awantury podczas których obraża ją wulgarnymi słowami, zarzuca jej że zużywa za dużo prądu i drewna na opał. Szturcza ją gdy przechodzi obok, niby przypadkowo. W trakcie awantury, która miała miejsce w dniu (...) r. popchnął ją, w wyniku czego uderzyła ona w butlę gazową i przewróciła się na podłogę doznając obrażeń ciała w postaci stłuczenia w okolicach tytułu głowy, klatki piersiowej, lewej połowy miednicy z podejrzeniem złamania końca obojczyka łopatkowego /notatka urzędowa – k. 46, karta informacyjna – k. 13, opinie lekarska prywatna – k. 14, protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa – k. 47-49/.

Przeciwko M. K. zostało wszczęte dochodzenie w sprawie zaistniałego w dniu (...) r. w miejscowości N., gmina K. naruszenia czynności narządów ciała A. K.. /postanowienia z dn. 09.04.2023 r. o wszczęciu dochodzenia – k. 61/.

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2023 r. M. K. zostały przedstawione zarzuty o to, że w dniu (...)r. w N., gmina K. spowodował naruszenie narządów ciała żony A. K. w ten sposób, że w wyniku popchnięcia jej uderzyła ona o pustą butlę gazową stojącą na korytarzu budynku mieszkalnego wskutek czego doznała ona obrażeń ciała w postaci stłuczenia tkanek miękkich tyłu głowy, klatki piersiowej, lewej połowy miednicy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres nieprzekraczający siedmiu dni /postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dn. 10.04.2023 r. – k. 71-72/ .

W dniu 10 kwietnia 2023 r. wobec M. K. został wydany nakaz natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania w N. przy ul. (...) oraz zakaz zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia na odległość 100 m na okres 14 dni, do którego to nakazu M. K. zastosował się /nakaz natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia, zakaz zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia – k. 75-76/

Aktualnie przed Sądem Okręgowym w Radomiu pod sygn. akt I C 141/23 toczy się postępowanie o rozwiązanie małżeństwa M. K. i A. K. przez rozwód z wyłącznej winy A. K., zainicjowane przez M. K. /pозew o rozwód – k. 100-102/.

Od momentu wszczęcia sprawy rozwodowej sytuacja pomiędzy A. K. i M. K. ustabilizowała się, nie dochodzi pomiędzy nimi do kłótni i sprzeczek. /zeznania świadków K. K. – k. 124-124v, P. K. – k. 124 v- 125, O. Ł. – k. 125-126/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy niniejszej oraz dokumentów znajdujących się w aktach spraw dołączonych. Sąd uwzględnił załączone do akt sprawy dokumenty, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Odnośnie osobowych źródeł dowodowych Sąd oparł się na zeznaniach stron i przesłuchanych świadków w takim zakresie, w jakim wzajemnie korespondowały, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej (Dz.U.2021.1249 t.j.). Jeżeli osoba stosująca przemoc domową wspólnie zajmująca mieszkanie swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy domowej czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba doznająca tej przemocy może żądać, aby sąd zobowiązał ją do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub zakazał zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia.

W świetle powołanego przepisu przesłanką do żądania, aby sąd zobowiązał osobę stosującą przemoc domową do opuszczenia mieszkania, jest jej zachowanie polegające na stosowaniu przemocy domowej, które czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Zgodnie z treścią art. 2 ust 2 powołanej ustawy przez osobę doznającą przemocy domowej należy rozumieć: małżonka, także w przypadku gdy małżeństwo ustało lub zostało unieważnione, oraz jego wstępnych, zstępnych, rodzeństwo i ich małżonków, wstępnych i zstępnych oraz ich małżonków, rodzeństwo oraz ich wstępnych, zstępnych i ich małżonków, osobę pozostającą w stosunku przysposobienia i jej małżonka oraz ich wstępnych, zstępnych, rodzeństwo i ich małżonków, osobę pozostającą obecnie lub w przeszłości we wspólnym pożyciu oraz jej wstępnych, zstępnych, rodzeństwo i ich małżonków, osobę wspólnie zamieszkującą i gospodarującą oraz jej wstępnych, zstępnych, rodzeństwo i ich małżonków, osobę pozostającą obecnie lub w przeszłości w trwałej relacji uczuciowej lub fizycznej niezależnie od wspólnego zamieszkiwania i gospodarowania oraz małoletniego - wobec których jest stosowana przemoc domowa.

Definicja legalna przemocy domowej zawarta została w art. 2 ust.1 powołanej ustawy zgodnie z którym przez przemoc domową rozumieć należy jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie, wykorzystujące przewagę fizyczną, psychiczną lub ekonomiczną, naruszające prawa lub dobra osobiste osoby doznającej przemocy domowej, w szczególności: narażające tę osobę na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia lub mienia, naruszające jej godność, nietykalność cielesną lub wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na jej zdrowiu fizycznym lub psychicznym, wywołujące u tej osoby cierpienie lub krzywdę, ograniczające lub pozbawiające tę osobę dostępu do środków finansowych lub możliwości podjęcia pracy lub uzyskania samodzielności finansowej, istotnie naruszające prywatność tej osoby lub wzbudzające u niej poczucie zagrożenia, poniżenia lub udręczenia, w tym podejmowane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Przesłanka stosowania przemocy domowej winna być zatem badana za pomocą definicji pojęcia przemocy domowej, bez odnoszenia tych zachowań do znamion czynów zabronionych określonych przykładowo w art. 207 lub 217 k.k. Żądanie zobowiązania przez sąd danej osoby do opuszczenia mieszkania przysługuje osobie dotkniętej przemocą domową niezależnie od tego, czy sprawcy tej przemocy można zarzucić popełnienie przestępstwa. Żądanie do zobowiązania danej osoby do opuszczenia mieszkania i wydanie przez sąd stosownego orzeczenia jest więc niezależne od tego, czy wobec osoby stosującej przemoc, w stosunku do której ma być na podstawie art. 11a wydane zobowiązanie, toczy się lub zakończyło się postępowanie w sprawie o popełnienie takiego przestępstwa. Niezbędne do wydania orzeczenia w oparciu o art. 11a jest uznanie przez sąd, że stosowanie przemocy powoduje szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie (Sylvia Spurek, Komentarz do art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, LEX 2012).

Powołany przepis art. 11a ustawy umożliwia sądowi zobowiązanie do opuszczenia mieszkania osoby stosującej przemoc domową wspólnie zajmującą mieszkanie. Interpretacja sformułowania zawartego w powyższym przepisie

zmierza w kierunku objęcia tym pojęciem każdego mieszkania, które członkowie rodziny wspólnie zajmują, tj. zamieszkują w nim i korzystają z niego. Przesłanką do wydania przez sąd orzeczenia o zobowiązaniu do opuszczenia mieszkania jest bowiem fakt, że osoba stosująca przemoc domową czyni szczególnie uciążliwym "wspólne zamieszkiwanie". Kwestia zatem tytułu prawnego do lokalu nie jest w tej sprawie miarodajną. Zaznaczyć należy, że nakaz opuszczenia lokalu orzekany na podstawie wskazanego przepisu nie jest eksmisją, nie powoduje utraty tytułu prawnego, a jedynie tymczasowe ograniczenie korzystania z lokalu. Nakaz ma charakter czasowy, bowiem w razie zmiany okoliczności może być zmieniony lub uchylony.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należało, iż przesłanki zastosowania art. 11a powołanej ustawy nie zostały spełnione, skutkiem czego wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie została spełniona podstawowa przesłanka „wspólnego zamieszkiwania”, bowiem przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż wnioskodawczyni nie zamieszkuje wspólnie z uczestnikiem. Jak sama przyznała, od blisko 20 lat na stałe mieszka i pracuje we W., gdzie przebywa w celach zarobkowych. Decyzję o wyjeździe zagranicę, podjęła wspólnie z uczestnikiem postępowania ok. 20 lat temu, po tym jak uległ on wypadkowi w pracy i przeszedł na rentę wojskową. Na nieruchomości położoną w N. przyjeżdża około 3 razy w ciągu roku, głównie w okresach Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz w okresie wakacyjnym. Jej pobyty w Polsce, trwają zazwyczaj około miesiąc. W trakcie pobytów na nieruchomości w N. korzysta z pokoju i łazienki znajdujących się na piętrze budynku mieszkalnego oraz kuchni urządzonej wspólnie z młodszym synem P. w podpiwniczeniu budynku mieszkalnego. Uczestnik korzysta zaś z pomieszczeń znajdujących się na parterze budynku mieszkalnego. Powyższe potwierdzili w swoich zeznaniach przesłuchani w sprawie świadkowie, którzy wprost przyznali, iż wnioskodawczyni na stałe mieszka i pracuje we W., na przedmiotowej nieruchomości przebywa ok. 3 razy w roku, a w trakcie jej pobytów strony korzystają z odrębnych pomieszczeń. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż żądanie zobowiązania przez Sąd danej osoby do opuszczenia mieszkania przysługuje wyłącznie osobie dotkniętej przemocą domową ze strony osoby stosującej przemoc, wspólnie zajmującej mieszkanie. Co prawda przepis art. 11 a ust 2 ustawy przewiduje pewne wyjątki od zasady wspólnego zamieszkiwania, wskazując iż przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy: osoba doznająca przemocy domowej opuściła wspólnie zajmowane mieszkanie z powodu stosowania wobec niej przemocy w tym mieszkaniu; osoba stosująca przemoc domową opuściła wspólnie zajmowane mieszkanie; osoba stosująca przemoc domową okresowo lub nieregularnie przebywa w mieszkaniu wspólnie z osobą doznającą przemocy domowej, jednak nie mają one zastosowania na gruncie niniejszej sprawy, mając na względzie – jak już wyżej wskazano - iż wnioskodawczyni przebywa za granicą w celach zarobkowych od blisko 20 lat, na podstawie wspólnej decyzji stron.

W konsekwencji powyższego uznać należało, iż niemożliwym jest nakazanie uczestnikowi opuszczenia mieszkania na gruncie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej ze względu na brak wspólnego zamieszkiwania wnioskodawczyni i uczestnika w lokalu, którego wniosek dotyczy. Tym samym wnioskodawczyni nie posiada legitymacji czynnej dla skutecznego złożenia wniosku o nakazanie uczestnikowi opuszczenia mieszkania. Powołany przepis art. 11 ustawy służy bowiem ochronie ofiary przemocy przed oprawcą znajdującym się w jej bezpośrednim otoczeniu i ma zapewnić stosunkowo szybkie odizolowanie sprawcy przemocy domowej od osoby, którą ta przemoc dotyka, w przypadku gdy sprawca i ofiara wspólnie zamieszkują.

Gdyby nawet przyjąć, że została spełniona przesłanka wspólnego zamieszkiwania to wniosek i tak podlegałby oddaleniu, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 11a powołanej ustawy nie zostały spełnione. Przede wszystkim, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, opartego na dowodach z dokumentów oraz osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań świadków i przesłuchaniu wnioskodawczyni oraz uczestnika postępowania, wnioskodawczyni, nie jest osobą dotkniętą przemocą ze strony uczestnika postępowania. Zachowanie uczestnika - wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, nie wyczerpuje znamion pojęcia przemocy domowej określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy domowej, a co za tym idzie nie uzasadnia nakazania uczestnikowi opuszczenia przedmiotowego lokalu w trybie nadzwyczajnym i wydania go wnioskodawczyni zgodnie z jej żądaniem.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż przepis art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej zapewnia nadzwyczajny tryb postępowania mający zapewnić stosunkowo szybkie odizolowanie sprawcy przemocy domowej od osoby, którą ta przemoc dotyka, w przypadku gdy sprawca i ofiara wspólnie zamieszkują. Konieczną zaś przesłanką jest to, by osoba stosująca przemoc wspólnie zajmująca mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy domowej czyniła szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Nie ulega wątpliwości, że art.11a ustawy 29 lipca 2005r. r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, jest przepisem szczególnym i jako taki nie może być interpretowany rozszerzająco. Przedmiotowy przepis nie może być stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy małżonkami, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara. Podnieść należy, iż z treści przepisu art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku, a także poglądów doktryny na jego temat, nie wynika, iż norma ta ma charakter prewencyjny. Sam subiektywny stan zagrożenia, a co za tym idzie, przewidywanie, że dana osoba użyje przemocy, nie jest wystarczające, aby orzec o nakazie opuszczenia mieszkania na podstawie ww. przepisu. Celem tego uregulowania jest obrona przed stanem zaistniałym, aktualnym, a nie hipotetycznym, czy też nawet bardzo prawdopodobnym, ale mogącym zdarzyć się w przyszłości. W ocenie Sądu mogą temu służyć inne instrumenty prawne, ale nie art. 11a w/w ustawy.

Zaznaczyć należy, iż to na wnioskodawczyni spoczywał ciężar wykazania, że uczestnik aktualnie dopuszcza się wobec niej przemocy w znaczeniu zdefiniowanym w art. 2 pkt. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej. W ocenie Sądu wnioskodawczyni nie sprostала spoczywającemu na niej w tym zakresie ciężarowi dowodowemu. Przeprowadzone dowody nie potwierdziły takiego zachowania uczestnika wobec wnioskodawczyni, które czyniłoby szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie z nim. Sad przyjął, iż niektóre rozbieżności pomiędzy zeznaniami wnioskodawczyni, jak i uczestnika, wiązały się tylko i wyłącznie z tym, że obie te osoby subiektywnie postrzegają zdarzenia, jako żywo nimi zainteresowane emocjonalnie. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wynika jednak, jak wskazywała we wniosku wnioskodawczyni, iż obecnie uczestnik wszczyna awantury, zachowuje się agresywnie wobec wnioskodawczyni, używa wobec niej wulgarnych słów, poniżając ją, wypowiada się o niej w sposób uwłaczający godności, dopuszcza się wobec niej przemocy psychicznej, czym uniemożliwia spokojne korzystanie z mieszkania przez wnioskodawczynię.

Wskazać należy, że art. 11a w/w ustawy z założenia ma chronić osoby wspólnie zamieszkujące przed aktami przemocy polegającymi na umyślnych działaniach lub zaniechaniach wywołujących cierpienia fizyczne i psychiczne i które to akty przemocy czynią szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

Niewątpliwie strony niniejszego postępowania są skonfliktowane i dochodzi między nimi do kłótni. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest rozpad ich małżeństwa, spowodowany pozostawaniem przez wnioskodawczynię od blisko 10 lat w związku z nowym partnerem. Z biegiem czasu ów konflikt się nasila. W okresie od grudnia 2022 r. do kwietnia 2023 r. wnioskodawczyni dwukrotnie przebywała na przedmiotowej nieruchomości w N. wraz ze swoim aktualnym partnerem, co potęgowało negatywne emocje i nasilało konflikt pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Z tego powodu w trakcie pobytów A. K. w Polsce, pomiędzy w/w dochodzi do kłótni i sprzeczek. Obecnie pomiędzy stronami toczy się postępowanie rozwodowe, zainicjowane przez uczestnika z orzeczeniem o wyłącznej winie wnioskodawczyni.

Również w toku niniejszego postępowania strony nie kryły wzajemnej niechęci wobec siebie. Jednakże, w ocenie Sądu orzekającego, takie wzajemne niewłaściwe zachowanie stron nie może być podstawą uwzględnienia żądania wniosku na podstawie przepisu art. 11a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy. Wniosek złożony w trybie przepisu art. 11a ust. 1 ustawy wymaga bowiem wykazania, że osoba stosująca przemoc domową wspólnie zajmująca mieszkanie swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy domowej czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie – przy czym ta uciążliwość musi mieć wyjątkowe nasilenie. Przedmiotowy przepis nie może być stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy małżonkami, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara. Przy czym przesłanka stosowania przemocy domowej powinna być badana za pomocą definicji pojęcia przemocy domowej, bez odnoszenia tych zachowań do znamion czynów zabronionych określonych przykładowo w art. 207 k.k. lub 217 k.k. Żądanie

zobowiązania przez Sąd danej osoby do opuszczenia mieszkania przysługuje osobie dotkniętej przemocą domową niezależnie od tego, czy sprawcy tej przemocy można zarzucić popełnienie przestępstwa.

Z zawiadomienia wnioskodawczyni toczy się co prawda postępowanie przygotowawcze przeciwko uczestnikowi w przedmiocie naruszenia czynności narządów ciała A. K. na okres nieprzekraczający 7 dni - jednak postępowanie to jest na etapie przedstawienia zarzutów. Wina uczestnika nie została obecnie udowodniona w procesie karnym. Nadto jak przyznała sama wnioskodawczyni w kierowanym do SO w Radomiu w toku postępowania rozwodowego piśmie z dnia 18.04.2023 r. /k. 110/ sprawcą przedmiotowego „pobicia” był A. P. (2) – sąsiad M. K., nie zaś jak twierdziła w toku postępowania przygotowawczego oraz w toku niniejszego postępowania, jej mąż M. K.. Z powyższym korelują zeznania przesłuchanych w sprawie niniejszej świadków K. K. (1) i A. P. (2), z których wynika iż w dniu (...) doszło do utarczki słownej pomiędzy wnioskodawczynią a A. P. (2), który w tym czasie przebywał w domu stron z wizytą u uczestnika, znajdując się pod wpływem alkoholu. Przyczyną tego stanu rzeczy było zwrócenie uwagi A. P. (2) przez wnioskodawczynię, by ten zdjął buty wchodząc do mieszkania. W wyniku eskalacji kłótni pomiędzy A. K. a A. P. (2) doszło do przepychanki, której powodem był rzekomo zabrany A. P. (2) przez wnioskodawczynię telefon, którym nagrywał on przedmiotowe zdarzenie. W wyniku powyższego znajdujący się po wpływie alkoholu A. P. (2) przewrócił się na wnioskodawczynię, a ta upadła na podłogę uderzając lewą stroną ciała o stojącą w korytarzu pustą butlę gazową. W tym czasie jak wynika z zeznań świadków – K. K. (1) i P. K., uczestnik zaczął odciągać A. P. (2) od wnioskodawczyni, starając się go uspokoić. Co prawda w toku niniejszego postępowania świadek P. K., wskazywał początkowo iż w przepychance tej uczestniczył również jego ojciec – M. K., aby **ostatecznie przyznać, że w rzeczywistości odciągał on awanturującego się A. P. (3) od wnioskodawczyni**. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, poza pojedynczym incydentem mającym miejsce w dniu (...) r., na przedmiotowej nieruchomości nie było żadnych interwencji Policji (poza zakłóceniem ciszy nocnej przez K. K. (1)) dotyczących M. K., co zostało potwierdzone w informacji udzielonej przez KPP w K. /informacja KPP w K. – k. 131/. Nadto jak wskazali przesłuchani w sprawie świadkowie i co ostatecznie przyznała również sama wnioskodawczyni, od momentu wszczęcia sprawy rozwodowej sytuacja pomiędzy stronami ustabilizowała się, nie dochodzi pomiędzy nimi do kłótni i sprzeczek.

W tych okolicznościach nie sposób ustalić, aby zachowanie uczestnika postępowania wyczerpywało znamiona przemocy domowej, określone art. 2 ust 1 powołanej ustawy. Niewątpliwie strony są ze sobą silnie skonfliktowane i dochodzi między nimi do kłótni, jednakże nie są to takie zachowania uczestnika, którym można przypisać stosowanie przemocy wobec wnioskodawczyni czy też rodziny.

Dla wypełnienia dyspozycji art. 11a powołanej ustawy konieczne jest, aby zachowanie polegające na stosowaniu przemocy domowej czyniło szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Wnioskodawczyni nie wykazała przy tym, aby skierowane wobec niej zachowania uczestnika postępowania nie tylko miały charakter przemocy psychicznej, ale także aby czyniły szczególnie uciążliwym wspólne z nim zamieszkiwanie. Tymczasem zachowanie polegające na stosowaniu przemocy domowej musi czynić "szczególnie" (tzn. że coś wyróżnia się na tle innych podobnych zjawisk bądź zakres lub natężenie tego jest większe niż zwykle - Inny słownik języka polskiego, t. 2, P-Ż, red. M. Bańko, Warszawa 2000, s. 741) "uciążliwym" wspólne zamieszkiwanie. Za szczególnie uciążliwe nie można uznać każdego nieprzychylnego zachowania skonfliktowanych stron, a takie postępowanie, które w sposób rzeczywisty zagraża bezpieczeństwu lub choćby poczuciu bezpieczeństwa przez osoby dotknięte przemocą. W toku postępowania takie okoliczności nie zostały ujawnione.

Z tych względów wniosek podlegał oddaleniu w całości o czym orzeczono jak w sentencji postanowienia.

sędzia Marcin Wronka

Z/ odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawczyni – adw. K. S..

sędzia Marcin Wronka